

Зникає шлункова хвороба Христинки

Я називаюся Леся Судик, родом з міста Калуш, Івано-Франківської області, Україна. Наразі оселилася з своєю сім'єю в околицях міста Детройт, штат Мишиган, США. Про подорожі подружжя Рожелюк, з метою оздоровлення хворих людей за допомогою чудодійних медаліків Матері Божої з Гарабандалу я вперше почула від друзів. Мене зацікавили ці події. Я мала змогу подивитися фільм про появи Матері Божої дівчаткам в Гарабандалі. Мене вразили ті події, що сталися з дівчатками. Їх неможливо ані зрозуміти, ані пояснити на науковому рівні. Тому я вирішила при першій нагоді поїхати до церкви, куди приїде подружжя Рожелюк з місією на Службу Божу.

Христинка, Роксоланка, п-і. Леся з Оленою Рожелюк у церкві свв. Петра і Павла

Вперше ми зустрілися з цими чудовими людьми у церкві в місті Клівленд, штат Огайо. Там ми побували на Службі Божій, читали молитву на Вервиці і приклалися до чудодійних медаліків. В той час ми нічого надзвичайного не відчули, але було почуття надії, що Мати Божа опікується нами. Твердо вирішили поїхати вдруге при першій можливості.

Тим часом у нашої донечки, Христинки, поновилися симптоми давнього, на наш погляд уже вилікованого, захворювання підшлункової залози. Почалися знову часті і бурхливі вивільнення повітря з шлунку, що є показником неправильного функціонування шлунково-кишкового тракту. З почуттям розчарованості, ми почали думати про повторний курс лікування, за допомогою ліків. Незадовго я дізналася, що подружжя Рожелюк, з медаліками Пречистої Діви Марії, буде в церкві свв. Петра і Павла в місті Торонто в Канаді. Звичайно, і сумніву не було на рахунок поїздки до Канади. Ми з Христинкою і Роксоланкою (це моя молодша доня) приготувалися до подорожі і наступного дня, після чотири годинної поїздки, були біля вище вказаної церкви.

Після молитви на Вервиці, Служби Божої з сповіддю та причастям, ми підходили до п. Михайла, або п. Олени, або їх помічників, щоби вони, приклавши чудодійні медаліки, попросили ласки Божої для оздоровлення наших тіл і душ. Там, вперше, поцілувавши медалік, наші діти на кілька хвилин втратили відчуття реального світу. Того разу, вони нічого не розповідали, бо не усвідомлювали, що з ними сталося. Але та ж сама надія залишалася.

На наше щастя і на щастя багатьох віруючих людей, п-во Рожелюк разом зі священником тієї церкви, о. Петром, оголосили що оздоровчі місії за допомогою чудодійних медаліків будуть відправлятися в кінці кожного місяця. І наші наміри віддавати шану Богові, просити ласки Божої і оздоровлюватися через чудодійний медалік, були непохитні. Але обставини в житті часто не співпадають з нашими бажаннями, тому наступного місяця, з причини грипу у дітей, ми не мали змоги приїхати. Через два

місяці, коли, дякувати Богу, всі були здорові і готувалися до поїздки в Торонто, я враз усвідомила, що не пам'ятаю, коли помічала симптоми Христинчиної хвороби. Я зразу ж покликала Христю і запитала її про це. Вона відповіла, що теж не пам'ятає, коли вони зникли. Ми дивились одна на одну із здивуванням і радістю, і наші думки зійшлися – безперечно, це Божа допомога і ласка. Тепер ми їхали з подвійною надією, а поверталися уже з впевненістю, що існує надзвичайно велика Сила, котру наш розум не здатний осягнути і дії котрої ми часто не можемо зрозуміти або пояснити. І власне ця Божа Сила допомагає нам різними методами знайти дорогу до Вічності і пройти її якомога легше, витримавши всі випробування на цьому тернистому життєвому шляху. Підтвердження цьому – наші дівчатка.

Цього разу Христинка, після прикладання медаліка з молитвою, відчула, що починає хилитися назад і хотіла себе стримати, та побачила обличчя Матері Божої і почула її слова: “ Не бійся, все буде добре.” І Роксоланка також довго лежала на підлозі, а коли прийшла до свідомості, то розповіла, що бачила Матір Божу у світло-синьому убранні з білою накидкою на голові. Вона з нею розмовляла, але дитина нічого не пам'ятає і не може нам розповісти. Може наступного разу..?

Леся Судик
Детройт, штат Мишиган, США
січень, 2006

